

1537 *Venetorum cum Cæsare confociatis armis, neque ad certaminis aleam subeundam, neque ad obsistendum pares vires adhibere posset? Hæc gravi admodum, ac vehementi oratione a Marco Antonio Cornelio disceptabantur, ut Senatum a Gallis penitus avulsum in Cæsareano fœdere retineret.*

Oratio Leonardus Haimus.

Contra vero Leonardus Haimus, qui majorum Præconful-
torum numero erat, acerbo nimis *Senatus decreto amicam Reipublicæ Regem lacescere, neque moris esse, neque a Reipublicæ detrimento sejunctum censere: non eas esse temporum rationes, ut fœdera cum Gallis sancirentur; attamen minime illorum societatem spernendam: recondere inimicitiarum, atque odiorum semina summos Principes consuesse, quæ sæpius in auctores erumperent: id vero summo consilio, prudentissimo Senatus instituto, postquam præter ceteros Principes Imperator, & Galliarum Rex emerent, effectum fuisse, ut quantum in se esset, illorum potentia, ac vires, æquabili veluti lance libratae, consisterent, ne alter nimis incrementis auctus, formidolosior ceteris fieret, adspirantisque fortunæ illecebris corruptus, in reliquos insurgeret: his artibus Rempublicam veluti scopulosi maris æstibus ereptam fuisse: cur igitur modo vetustæ Gallorum gentis amicitia obliti, ita Cæsari vellent adhaerescere, ut Regem Reipublicæ amantissimum, cujus difficilimis temporibus auxilia experti essent, omnino infensum sibi redderent? ac semina Italici belli eo perniciosiora jacerent, quod eodem tempore & propinquæ belli faces in Gallia Cisalpina accenderentur, & communes christiani nominis hostes ob nostra dissidia vehementius sævire, maritimaque ditionis Venetæ loca possent acrius invadere? Neque vero Galliarum Regis auctoritatem ad Suleimani animum placandum, ac periculosissimum bellum a Republica avertendum, parvi æstimandam, quem satis constaret ingentis hujus ex Hellesponto emittendæ classis auctorem fuisse. Unum Cæsarem utrosque communem hostem habere; in illum hæc arma parata, ni immaturo consilio in Rempublicam convocarentur. Quocirca difficillimis in rebus opportuna cunctatione utendum, sæpius evenire, ut quæ humanæ prudentiæ opem effugiunt, mora, ac tractu temporis discutiantur. Hæc, orationis summa gravitate, atque auctoritate ad mitigandos Patrum animos, ne nimio ardore concitati*